

„Kvindernes Blad“ og Kvindesagen.

Kvindernes Blad har i den sidste Tid taget Kvindesagen under Behandling paa en Maade, der er ret forbavsende. Naar et Blad kalder sig *Kvindernes*, gør det i sin Titel Fordring paa at lade sine Læsere følge med paa *alle* Kvindernes Omraader, at repræsentere *alle* Kvinde-Interesser og repræsentere dem *ligeligt* — ellers burde det kalde sig „Damernes“, „Husmødrenes“, „Tjenestepiger-nes“, eller hvilke Interesser det nu fortrinsvis vilde repræsentere. Det har nu imidlertid kaldt sig „Kvindernes“, og det maa derfor forbavse, at det behandler en Sag som Kvindesagen, der interesserer en stor og det ikke den mindst betydende Del af Kvinderne saa meget, paa en Maade, der for det første røber baade Mangel paa Forstaaelse og Mangel paa Sympathi. Disse to Mangler er dog ikke de værste, skønt man vist uden at være for fordringsfuld turde forudsætte begge Dele hos et Kvindeblad — men naar der saa tillige røbes en saadan Mangel paa *Kendskab* til det, der tales om, har man Ret til at blive forbavset over, en saa stedmoderlig Behandling af en vigtig Side af Kvindernes Interesser.

Hvis „K. B.“ kendte noget til Kvindesagen, kunde det ikke lade snart en, snart en anden af sine Medarbejdere skrive Artikler, der røber den fuldstændigste Misforstaaelse af Kvindesagens Indhold, samt i andre Artikler, der ikke omhandler Kvindesagen, indflette smaa Sidehug, der ser saa uskyldige ud, men er alt andet end uskyldige, da de kan give Læserne et fejlagtigt Indtryk af Kvindesagen, idet de lemfældigt lister en Kritik ind paa Folk uden at opfordre disse til at eftertænke, om denne Kritik nu ogsaa er berettiget.

Sidehuggene vil jeg lade ligge og indskrænke mig til et Par Artikler, hvoraf den ene „Fremskridt?“ (af Fru Lucretia) blev imødegaaet i Enkeltheder i forrige Nr. af dette Blad. Jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind paa denne Artikel, men maa blot have Lov til at anholde Fru Lucretia paa et Par Punkter: For det første siger Fru Lucretia, at „Kvindesagens Princip“ er „Fordringen om Mænds og Kvinders fuldkomne Ligestilling“, og tilføjer: „Dette Princip er imidlertid kun et Postulat“. Dette er ulogisk, thi en *Fordring* kan aldrig være et *Postulat*, som er: en Paastand uden Bevis; thi: naar man fremsætter en Fordring, behøver man ikke

yderligere Bevis for, at man ønsker det, man fordrer.

Men nu kommer der et Postulat. Fru L. siger nemlig derefter: „dets (Princippets) eneste sunde og sande Grundvold: Mænds og Kvinders fuldkomne lige og ensartede Evner og Kræfter — kan endnu langtfra betragtes som godtgjort“. At dette er *det eneste sunde og sande Grundlag* for nævnte Princip er et Postulat, der i høj Grad kræver Bevis, og dette Postulat er ganske Fru Lucretias eget, ikke Kvindesagens.

Hvor har Fru L. læst eller hørt den Udtalelse, at Mænds og Kvinders Evner og Kræfter for det store Flertals Vedkommende er de samme og skal anvendes paa samme Maade? Ikke blandt Kvindesagens Venner, thi disse hævder kun *fuld Frihed* for Kvinderne til at udfolde *deres særlige* Evner, hvad enten de gaar i den ene eller den anden Retning, ligesom Mændene frit kan udfolde deres — Loven hindrer ingen Sinde dem i at indtage den Plads, deres Evner berettiger dem til —, det er altsaa kun et Krav om *Retfærdighed, Lighed overfor Loven*, der kræves, aldeles ikke *Lighed i Evner*; tværtimod, dette *ønskes* ikke engang: Kvindesagsvennerne mener netop at kunne tilføre Samfundet nye Værdier paa Grund af Kvindernes *særegne* Evner, som nu *mangler* i Samfundets Tjeneste.

Dette var Fru Lucretia.

I Numret for den 22. Marts har K. H. skrevet en Artikel om Stemmeretten, hvori K. H. beskriver, hvorledes Kvinderne sukkende og „bønfaldende anraabe Mændene om Hjælp til Opnaaelse af Stemmerettens vidunderlige Velsignelser“, og tilføjer, at „man absolut ikke har kunnet undgaa at føle sig lidt træt, til Tider endogsaa lidt flov paa sit Køns Vegne.“

Naar man har læst K. H.'s Artikel til Ende, kan man ikke undgaa at blive ikke lidt, men meget flov paa sit Køns Vegne ved at se et saadant Vidnesbyrd om, hvor lidt Forstand paa „Stemmerettens vidunderlige Velsignelser“ nogle Kvinder har til Trods for alt det ærlige og uegenyttige Arbejde, som Kvindestemmerettens Forkæmpere — baade Mænd og Kvinder — i mange Aar har ydet for at vække Interesse *hos Kvinderne selv* for denne Sag, et Arbejde, som K. H. omtaler paa en haanlig og meget overfladisk Maade, der vidner om K. H.'s fuldstændige Ukendskab til det, hvorom hun taler.

Efter en Indledning, hvori K. H. lader de Kvinder, der kæmper for Stemmeretten, optræde paa en dum og pjattet Maade — der ganske er K. H.'s egen Opfindelse, Stemmeretsforkæmperne har hverken udtalt eller